

BOLETÍN DEL CLERO
DEL
OBISPADO DE LEON

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

LITTERAE APOSTOLICAE

DE ORDINATIONIBVS ANGLICANIS

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETUAN REI MEMORIAM

Apostolicae curae et caritatis, qua *Pastorem magnum ovium Dominum nostrum Jesum Christum* (1), referre promunere et imitari, aspirante ejus gratia, studemus non exiguam partem pernobili Anglorum nationi tribuimus. Voluntatis in ipsam Nostrae ea praecipue testis est epistola quam superiore anno dedimus propriam *ad Anglos, regnum Christi in fidei unitate quaerentes*: ejusdem equippe gentis et veterem cum Ecclesia matre conjunctionem commemorando revocavimus'

(1) Hebr. XIII, 20.

et felicem reconciliationem, excitata in animis orandi Dei sollertia, contendimus maturare. Rursusque haud ita pridem, quum communibus universae litteris de unitate Ecclesiae fusius agere visum est, non ultimo loco respeximus Angliam; spe praelucente, posse documenta Nostra tum catholicis firmitatem tum dissidentibus salutare lumem afferre. Atque illud fateri libet quod aequae gentis humanitatem ac multorum sollicitudinem salutis aeternae commendat, id est quam benevole Anglis probata sit instantia Nostra et dicendi libertas, nullo quidem acta humanae rationis impulsu.—Nunc autem eadem Nos mente eodemque animo deliberatum habemus studia convertere ad quamdam non minoris momenti causam quae cum ea ipsa re votisque Nostris cohaeret. Quod enim apud Anglos, aliquanto postquam ab unitatis christianae centro abscessum est, novus plane ritus ordinibus sacris conferendis, sub rege Eduardo VI, fuit publice inductus; defecisse idcirco verum Ordinis sacramentum, quale Christus instituit, simulque hierarchicam successionem, jam tenuit communis sententia, quam non semel Ecclesiae acta et constans disciplina firmarunt. Attamen recentiore memoria isque maxime annis invaluit controversia, sacraene Ordinationes ritu eduardiano peractae, natura sacramenti effectoque polleant; faventibus, affirmative vel dubitanter, non modo scriptoribus anglicanis nonnullis, sed paucis etiam catholicis praesertim non anglis. Alteros quippe movebat praestantia sacerdotii christiani, exoptantes ut duplici ejus in corpus Christi potestate ne carerent sui; movebat alteros consilium expediendi quodammodo illis reditus ad unitatem: utrisque vero hoc persuasum esse videbatur, jam studiis in eo genere cum aetate provectis, novisque litterarum monumentis ex oblivione erutis, retractari auctoritate Nostra causam non inopportunum fore. Nos autem ea consilia atque optata minime negligentes maximeque voci obsequentes apostolicae caritatis, censuimus nihil non experiri quod videretur quoquo modo conducere ad animarum vel avertenda damna vel utilitates fovendas.

Placuit igitur de retractanda causa benignissime indulgere: ita sane, ut per summam novae disquisitionis sollertiam, omni ni posterum vel species quidem dubitandi esset remota. Qua-

propter certo numero viris doctrina et eruditione praestantibus, quorum compertae erant dissimiles in ipsa causa opiniones, negotium dedimus ut momenta sententiae, suae scriptis mandarent: eos deinde ad Nos accitos jussimus communicare inter se scripta, et quidquid eo amplius ad rem cognitu esset dignum, indagare atque expendere. Consultumque a Nobis est, ut ipsi diplomata opportuna omni possent copia in tabulariis vaticanis sive nota recognoscere sive inexplorata educere; itemque ut prompta haberent quaecumque ejusdem generis acta apud sacrum Consilium, quod *Suprema* vocatur, asservarentur, neque minus quaecumque ad hoc tempus doctiores viri in utranque partem evulgasset. Hujusmodi adjumentis instructos, voluimus eos in singulares congresiones convenire; quae ad duodecim sunt habitae, praeside uno ex S. R. E. Cardinalibus a Nobismetipsis designato, data singulis facultate disputandi libera. Denique earumdem congressionum acta una cum ceteris documentis, Venerabilibus Fratibus Nostris Cardinalibus ex eodem Consilio jussimus exhiberi omnia; qui meditata causa aequae coram Nobis deinde agitata, suam quisque sententiam dicerent.

Hoc ducendae rei ordine praestituto, ad intimam tamen aestimationem causae aequum erat non ante aggredi, quam id perstudiose quaesitum apparuisset, quo loco ea jam esset secundum Apostolicae Sedis praescriptiones institutamque consuetudinem; cujus consuetudinis et initia et vim magni profecto intererat reputare. Quocirca in primis perpensa sunt documenta praecipua quibus Decessores Nostri, rogatu reginae Mariae, singulares curas ad reconciliationem ecclesiae Anglicae contulerunt. Nam Julius III Cardinalem Reginaldum Polo, natione Anglum, multiplici laude eximium, Legatum de latere ad id opus destinavit *tamquam pacis et dilectionis angelum suum*, eique mandata seu facultates extra ordinem normasque agendi tradidit (1); quas deinde Paulus IV confirmavit et declaravit. In quo ut recte colligatur quidnam in se commemorata documenta habeant ponderis, sic oportet fundamenti instar

---

(1) Id factum augusto mense MDLIII per litteras sub plumbo. *Sullo unquam tempore et Post nuntium Nobis*, atque alias.

statuere, eorum propositum nequaquam a re abstractum fuisse, sed rei omnino inhaerens ac peculiare. Quum enim facultates Legato apostolico ab iis Pontificibus tributae, Angliam dumtaxat religionisque in ea statum respicerent; normae item agendi ab eisdem eidem Legato quaerenti impertitae, minime quidem esse poterant ad illa generatim decernenda sine quibus sacrae ordinationes non valeant, sed debebant attinere proprie ad providendum de ordinibus sacris in eo regno prout temporum monebant rerumque conditiones expositae. Hoc ipsum, praeter quam quod ex natura et modo eorundem documentorum perspicuum est, inde pariter liquet, quod alienum prorsus fuisset, ita velle de iis quae sacramento Ordinis conficiendo necesse sunt, propemodum commonefieri Legatum, eumque virum cujus doctrina etiam in Concilio Tridentino eluxerat.

Ista probe tenentibus non difficulter patebit quare in litteris Julii III ad Legatum apostolicum, perscriptis die VIII martii MDLIV, distincta sit mentio de iis primum qui *rite et legitime promoti*, in suis ordinibus essent retinendi, tum de iis qui *non promoti ad sacros ordines*, possent, *si digni et idonei reperti fuissent, promoveri*. Nam certe definiteque notatur, ut reapse erat, duplex hominum classis; hinc eorum qui sacram ordinationem vere suscepissent, quippe id vel ante Henrici sucessionem, vel si post eam et per ministros errore dissidiove implicitos, ritu tamen catholico consueto; inde aliorum qui initiati essent secundum Ordinale eduardianum, qui propterea possent *promoveri*, quia ordinationem accepissent irritam. Neque aliud sane Pontificis consilium fuisse, praeclare confirmat epistola ejusdem Legati, die XXIX januarii MDI.V, facultates suas episcopo Norwicensi demandantis. Id amplius est potissime considerandum quod eae ipsae Julii III litterae afferunt de facultatibus pontificiis libere utendis, etiam in eorum bonum quibus munus consecrationis, *minus rite et non servata forma Ecclesiae consueta*, impensum fuit: qua quidem locutione ii certe designabantur qui consecrati eduardiano ritu; praeter eam namque et catholicam formam alia nulla erat eo tempore in Anglia.

Haec autem apertiora fient commemorando legationem

quam Philippus et Maria reges, suadente Cardinali Polo, Romam ad Pontificem februario mense MDLV miserut. Regii oratores, viri tres *admodum insignes et omni virtute praediti*, in quibus Thomas Thirlby episcopus Eliensis, sic habebant propositum, Pontificem de conditione rei religiosae in eo regno notitia ampliore edocere, ab ipsoque in primis petere ut ea quae Legatus ad ejusdem regni cum Ecclesia reconciliationem curaverat atque effecerat, haberet rata et confirmaret: ejus rei causa omnia ad Pontificem allata sunt testimonia scripta quae oportebat, partesque Ordinalis novi proxime ad rem facientes. Jamvero Paulus IV legatione magnifice admissa, eisdemque testimoniis per certos aliquot Cardinales *diligenter discussis, et habita deliberatione matura*, litteras *Praeclara carissimi* sub plumbo dedit die XX Junii eodem anno. In his quum comprobatio plena et robur additum sit rebus a Polo gestis, de ordinationibus sic est praescriptum:... *qui ad ordines ecclesiasticos... ab alio quam ad episcopo rite recteque ordinato promoti fuerunt, eosdem ordines... de novo suscipere teneatur*. Quinam autem essent episcopi tales, *non rite recteque ordinati*, satis jam indicaverant superiora documenta, facultatesque in eam rem a Legato adhibitae: ii nimirum qui ad episcopatum, sicut alii ad alios ordines, promoti essent, *non servata forma Ecclesiae consueta, vel non servata Ecclesiae forma et intentione*, prout Legatus ipse ad episcopum Norwicensem scribebat. Hi autem non alii profecto erant nisi qui promoti secundum novam ritualement formam; cui quoque examinandae delecti Cardinales attentam operam dederant. Neque praetermittendus est locus ex eisdem Pontificis litteris, omnino rei congruens; ubi cum aliis beneficio dispensationis egentibus numerantur qui *tam ordines quam beneficia ecclesiastica nulliter et de facto obtinuerant*. Nulliter enim obtinuisse ordines idem est atque irritum actu nulloque effectu, videlicet *invalide*, ut ipsa monet ejus vocis notatio et consuetudo sermonis; praesertim quum idem pari modo affirmetur de ordinibus quod de *beneficiis ecclesiasticis*, quae ex certis sacrorum canonum institutis manifesto erant nulla, eo quia cum vitio infirmante collata. Huc accedit quod, ambigentibus nonnullis quinam revera episcopi, *rite et recte ordinati*, dici et haberi possent ad mentem Pontificis, hic

non multo post, die XXX Octobris alias subjecit litteras in modum Brevis: atque, *Nos, inquit, haesitationem hujusmodi tollere, et serenitati conscientiae eorum qui schismate durante ad ordines promoti fuerant, mentem et intentionem quam in eisdem litteris Nostris habuimus clarius exprimendo, opportune consulere volentes, declaramus eos tantum episcopos et archiepiscopos qui non in forma Ecclesiae ordinati et consecrati fuerunt, rite et recte, ordinatos dici non posse.* Quae declaratio, nisi apposite ad rem Angliae praesentem, id est ad Ordinale eduardianum, spectare debuisset, nihil certe confecerat Pontifex novis litteris, quo vel *haesitationem tolleret vel serenitati conscientiae consuleret.* Caeterum Apostolicae Sedis documenta et mandata non aliter quidem Legatus intellexit, atque ita eis rite religioseque obtemperavit: idque pariter factum a regina Maria et a caeteris qui cum ea dederunt operam ut religio et instituta catholica in pristinum locum restituerentur.

TABLA DE LOS SERMONES

que se han de predicar en la Santa Iglesia Catedral de esta Ciudad, desde la primera Dominica de Adviento hasta el Miércoles de Ceniza de 1897, con expresión de los Sres. Oradores encargados de su desempeño.

Noviembre 29 Dominica 1.ª de Adviento.—Evangelio.—*Erunt signa in sole, etc., El Excmo. é Ilmo Sr. Obispo.*

Diciembre 6. Id. 2.ª de id.—Evangelio.—*Tu es qui venturus es, etc., El Excmo. é Ilmo Sr. Obispo.*

Idem 8. La Purísima Concepción.—Evangelio.—*Missus est Angelus, etc., M. I. Sr. Dr. D. Tadeo Ortega, Magistral de la Santa Iglesia Catedral.*

Idem 13. Dominica 3.ª de Adviento.—Evangelio.—*Misserunt Judæi, etc., M. I. Sr. Lic. D. Eulogio Horcajo, Canónigo de idem.*

Idem 20. Id. 4.ª de id.—Evangelio.—*Parate viam Domini, etc., M. I. Sr. D. Manuel Sanmartín, Canónigo de id.*

Idem 26. Natividad de N. S. Jesucristo.—Evangelio.—*In principio erat Verbum, etc., M. I. S. Dr. D. José Fernández Ben-dicho, Arcipreste de id.*

- Enero 1. La Circuncisión de N. S. Jesucristo.—Evangelio.—
Postquam consummati sunt, etc., M. I. Sr. Dr. D. Jerónimo
Lucas, Lectoral de Id.
- Idem 6. La Adoración de los Santos Reyes.—Evangelio.—Cum
natus esset Jesus, etc.—El Sr. Magistral.
- Febrero 2. La Purificación de Nuestra Señora.—Evangelio Post-
quam impleti sunt, etc.,—El mismo.
- Idem 14. Dominica de Septuagésima.—De la Bula.—D. Antonio
Alónso. Beneficiado de id.
- Idem 21. Id. de Sexagésima.—Evangelio.—Cum turba plurima
etc., M. I. Sr. Dr. D. Cayetano Sentís, Doctoral de id.
- Idem 28. Id. de Quincuagésima.—Evangelio.—Ecce ascendi-
mus, etc., M. I. Sr. Dr. D. Adolfo Pérez Muñoz, Canónigo
de id.

—•••••

*SUSCRIPCIÓN abierta en el Obispado de León para atender á las apre-
mantes necesidades de la Santa Sede.*

	<i>Rs. Cs.</i>
<i>Suma anterior</i>	13.867,80
El Párroco de Vecilla de Valderaduey.....	20 »
Un devoto de Villacé por Julio.....	20 »
D. Santiago Tegedor, Párroco de Muñeca.....	60 »
El Párroco de Potes.....	20 »
El id. de Berrueces.....	20 »
Un devoto de Villacé por Agosto.....	20 »
D. Cecilio Alaiz.....	1 »
El Párroco de Villorquite.....	20 »
El id. de Arenillas de San Pelayo.....	20 »
D. Mariano Fontecha.....	4 »
Un devoto de Villacé por Septiembre.....	20 »
El Párroco de La Mata de Curueño.....	20 »
Cuatro feligreses de id.....	4 »
El Ecónomo y algunos fieles de Villacidaler.....	44 »
D. Pablo Gutierrez.....	» 60
Un devoto de Villacé por Octubre.....	20 »
El Párroco y feligreses de Nava de los Caballeros, según lista.....	40 »
Luis Diez, 20 rs. Juan Martínez, 1, 20. Santiago Urdiales 1. Rafael Diez, 0,40. Pedro García, 1,20. Victor García, 1. Nicolás Diez 1. Luis Bayón, 2. Blas Yugueros, 0,80. Dorotea Diez, 0,40. Cayetano Villa, 1. Petra Fernan- dez, 1,20. Angel Serrano, 1. El Párroco, 7,80.	

El Ecónomo y feligreses de Villacil, según lista.....	17
Hipólito Cabrerros, 4. Agustín Alónso, 0,10. Pedro Fernández, 1. Prudencio García, 0,10. Fernando Díez, 1. Manuel Puente, 1. Francisco Fernández, 1. Lucas Díez, 1. Felipe Puente, 1. Bartolo Salas, 2. Francisco Alaiz, 2. Manuel Gutierrez 2. Bernardo García, 2.	
El Párroco y Feligreses de San Pedro de La Unión según lista.....	100
El Párroco, 70. Victorina de Santiago, 5,80. Eustoquia Ramos, 8. Eulogia Cufiádo, 1. María Fernández, 1. Teresa Cufiádo, 0,20. Marcelo Ramos, 6. Mariana Martínez, 0,20. Juana Ramos, 1,20. María Villarroel, 2. Manuela Castañeda, 4. Gregorio Roldan, 0,60.	
Suma.....	14.339,20

Asociación de SUFRAGIOS MUTUOS del Clero de la Diócesis.

Han manifestado por conducto de los Sres. Arciprestes de Valdevimbre, Valdeburón de Abajo y Valderas, que desean pertenecer á la Asociación é ingresan en ella:

N.º 927=Alonso D. Eusebio, dentro del primer año de su ordenación.

N.º 928=Prieto D. Gregorio, id. id. id.

N.º 929=Paredes D. Higinio, id. id. id.

N.º 930=García D. Matías, con obligación de celebrar *diez misas*.

N.º 931=Pastor D. Facundo, id. id. id. id.

León 3 de Noviembre de 1896.—Dr. Adolfo Pérez Muñoz, Canónigo-Secretario.

N.º 18.

El día 26 de Octubre último falleció D. Gorgonio Caso Calderón, Párroco de San Nicolás de Castroverde de Campos, y habiéndose hecho constar que pertenecía á la Asociación y por certificado del Sr. T. Arcipreste que tenía aplicadas las misas, todos los asociados celebrarán por él la de Reglamento.